

LEXI B. NEWMAN

INSULA DELINCVENȚILOR

Volumul 2

ÎNTOARCEREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEWMAN, LEXI B.

Insula delincvenților / Lexi B. Newman. - Timișoară : Stylished, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-9017-73-9

Vol. 2 : *Întoarcerea. - 2019. - ISBN 978-606-9017-75-3*

821.135.1

Editura **STYLISHED**

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

În momentul în care am început să descarc arma spre tavanul liceului, am știut de ce o fac. Dacă n-aș fi făcut-o, nu mă mai aflam acum în fața porților pe care am ieșit în urmă cu o lună și jumătate. Și, totuși, deși a trecut atâta timp, simt aceeași mânie pe care am simțit-o în momentul în care am plecat din J.R.S. Maui. O mânie mistuitoare, care nu m-a lăsat să dorm nopți întregi și nu m-a lăsat să mă concentrez deloc pe viața mea.

Doar că mânia asta s-a intensificat în momentul în care Kamuela mi-a transmis un mesaj prin intermediul unui proaspăt ieșit de la „zdup”. Din spusele ei, lucrurile nu sunt prea roz pentru cei aflați în interiorul porților și nu vor fi roz nici pentru mine, dacă îmi trece vreodată prin cap să mă întorc.

J.R.S. Maui s-a schimbat. Văd asta cu proprii mei ochi, chiar acum, deși nici măcar n-am pășit dincolo de granița invizibilă dintre democrație și dictatură. Îi văd pe ei, pe paznici, înarmați cu puști. Nici gardul nu mai e același. Îmi dau seama de asta pentru că văd clar semnul de avertizare care mă informează că e sub înaltă tensiune și că n-ar trebui să mă apropii de el.

Și presimt că ăsta e doar începutul.

Ofițerul care a ținut morțiș să mă conducă până aici, îmi dă un brânci spre porți și o privire amenințătoare, care îmi spune tacit să nu încerc să fac vreun lucru nesăbuit.

Portarul, înarmat și el până în dinți, ne aruncă la rândul lui o privire de dincolo de gard, având un mic zâmbet pe buze.

— Ce mi-ai adus de data asta, Jackson?

Își coboară ochii pe mine și văd cum zâmbetul îi piere brusc, în timp ce Jackson îmi mai dă un brânci.

— Una roșcată și nebună, replică ofițerul amuzat.

— Fir-ar! mârâie acesta, trecându-și rapid o palmă peste frunte. O cunosc pe pușlamaua asta!

— Serios?

Jackson mă întoarce cu fața spre el, studiindu-mă confuz.

— Și cum naiba ai supraviețuit? vrea să știe. Nebuna asta era să ne omoare. L-a atacat pe șofer.

— Nu e ca și când n-a meritat-o, mormăi eu. Cine dracu' mai ascultă Modern Talking în era asta? Demodaților!

Mai primesc un brânci pentru tupeul de care dau dovadă, unul care aproape mă lipește de porți. Clătinând din cap, portarul decide să deschidă pentru a mă primi înăuntru, deși nu prea pare să vrea asta.

În momentul în care pun piciorul pe pământul instituției, simt un fior de groază. Habar nu am ce o să se întâmple de acum încolo, pentru că mai mult ca sigur urmează să mă aventurez în ape adânci și tulburi. Am venit aici cu un gând, însă acum nu mă mai simt atât de curajoasă.

Lui Alrick nu o să-i placă revenirea mea și ceva îmi spune că nici lui Monroe, dat fiind faptul că amândoi au contribuit la plecarea mea.

— Nu-mi dau seama cum naiba ai ajuns iar aici, dar află un lucru, scumpo, mormăie portarul, uitându-se urât la mine. De data asta nu o să mai faci ce vrei tu!

— Crezi că, dacă ați început să fluturați niște puști în fața mea, o să mă speriați? îl întreb arogantă. Stai liniștit, nu sunt aici să întorc instituția pe dos.

— Atunci, pentru ce te-ai întors?

— Pentru Monroe, zâmbesc. Așadar, anunță-l că am venit și că sunt mai mult decât pregătită să-l fac să plătească pentru tot!

Discuția noastră se oprește când, lângă noi, apare nimeni altul decât Brown. Ochiul lui căprui se fixează pe mine și capătă o expresie nedumerită. Și, cu toate că părul meu nu mai atinge șoldurile, ci umerii, sunt sigură că mă recunoaște, indiferent ce schimbare de înfățișare mi-aș face.

— O preiau eu, îi spune sec portarului.

Mă agață de braț și începe să mă tragă după el, conducându-mă încet spre clădirea principală. Mă zgâiesc la chipul lui, în timp ce pășesc pe lângă el mai mult forțat. Nu doar la mine s-a schimbat ceva, ci și la înfățișarea lui. Constat că a renunțat la barbă și că asta îl face să arate mult mai tânăr decât îmi amintesc.

— Oh, ia te uită! Ai auzit și tu că a trecut epoca bărbii și ți-ai dat întâlnire cu lama. Grozav! Barba ta oricum te făcea să arăți bătrân.

Brown își coboară încet ochii pe mine, expresia sa fiind de nedeslușit. Ceva din privirea lui îmi spune să tac naibii din gură, însă nu e ca și când aș asculta tocmai acum.

— Ok, se pare că nu prea ai chef de vorbă, constat cu voce tare. Îmi poți spune măcar unde îl găsesc pe Mason Alrick? Nu de alta, dar am să-i livrez un șut în fund!

— Ce te face să crezi că o să-ți dea cineva voie să-l vezi pe Alrick?

Clipesc surprinsă. Nu la răspunsul ăsta mă așteptam.

— Și asta ce mai vrea să însemne?

— Prietenul tău și-a cam pierdut mințile, draguță. Nu e o idee bună să te apropii de el.

Continuă să mă tragă spre clădire, comportându-se de parcă nu tocmai a aruncat o bombă nucleară în direcția mea, o bombă care mă face să devin confuză.

Vestea pe care mi-o livrează ca și când mi-ar spune că stă să plouă, mă lasă cu gura ușor căscată. Nu-l iau nici măcar pentru o secundă în serios. Sigur face mișto de mine.

— Cum adică și-a pierdut mințile? întreb pufnind.

— Și le-a pierdut la propriu. O să vezi cu ochii tăi.

Drumul spre carcere îl parcurg confuză și încrunțată, încă neînțelegând ce vrea să spună Brown cu asta. Îmi dau seama abia când deschide ușa unei încăperi și îl găsesc pe Mason pe podea, sprijinit de perete și privind în gol. Fac un pas în față, înainte ca Brown să apuce să mă prindă de braț și să mă oprească.

Ochii mei se fac cât cepele. Persoana de pe jos sigur e iubitul meu, dar nu pare a fi în regulă. Privește fix în față, comportându-se de parcă n-aș fi chiar aici, la câțiva centimetri distanță.

— Nu e o idee bună să te apropii, mă informează.

Brusc, Mason începe să bolborosească ceva în barbă, ceva ce seamănă cu numele lui, o dată de naștere și un șir de numere. Mă uit debusolată la Brown, care oftează. Spre deosebire de mine, el pare să aibă habar de ce naiba se întâmplă.

Nu astfel l-am lăsat pe Mason. Nu privind în gol și murmurând la nesfârșit aceeași chestie pe care nu o înțeleg. Credeam că, atunci când o să mă întorc, acesta o să se bucure și, totodată, o să mă bată la fund pentru îndrăzneala mea. Însă acum îmi dau seama că lucrurile n-au stat prea bine în lipsa mea. Iubitul meu nu se mai comportă ca iubitul meu.

— Ce face? întreb cu noduri.

— Își spune numele, data de naștere, gradul și numărul de identificare, explică vag.

Flutur dintr-o mână, în semn că m-am prins și eu de asta, însă tot nu știu ce ar vrea să însemne. Ce număr de identificare? Și de ce face asta?

Sunt atât de derutată, încât mi-e de-a dreptul imposibil să mă mai clintesc din pragul încăperii. Observ multe lucruri la el. Părul lui șaten e tuns acum, periuță. Poartă un maiou murdar și transpirat, având la ambele mâini bandajate. Îmi dau seama că a lovit ceva, în repetate rânduri, de a avut nevoie de bandaje.

— Prietenul tău se crede prizonier de război, adaugă Brown în cele din urmă, elucidând misterul bolboroselii continue a lui Mason.

— De ce? întreb la fel de încet, ca și când nu mi-aș găsi deloc puterea graiului. De când e închis aici? Stai! De ce naiba e închis aici?

Vocea mi se ridică într-un final, trezindu-mă aproape urlând la el. Îmi vine să plâng. Sunt derutată și mi-e teamă pentru el.

— De ce dracu' e închis Alrick aici?! insist. E paznic!

— Nu mai e, drăguță. O să-ți explic, dar acum trebuie să plecăm de aici.

Mă apucă din nou de braț, gest care mă înfurie și mai tare. Mă smucesc din strânsoarea lui și înaintez spre Mason, asumându-mi tot riscul din lume pentru a fi aproape de el. De fapt, nici nu mă gândesc la posibilele consecințe când mă las în genunchi și mă reped să-i cuprind fața în palme, pentru a i-o întoarce spre mine. Ceva îmi spune că nici măcar nu m-a observat.

Apoi văd. Văd pe peretele opus linii trasate cu ceea ce pare a fi sânge. Zile numărate. Săptămâni întregi. Alrick nu e aici de curând, ci de când am plecat eu din J.R.S. Maui, cu gândul că totul va fi în regulă dacă îl las în urmă. Credeam că o să se descurce fără mine, că nu o să se schimbe nimic.

M-am înșelat, evident. Mason nu pare nici pe departe a fi în regulă. Cu toate că îi cuprind chipul în palmele făcute căuș și i-l întorc spre mine, nu mă privește. Cel puțin nu în modul direct, ci îmi lasă impresia că privește oarecum prin mine. Ochilor săi verzi le lipsesc strălucirea de altădată, iar acum chiar arată ca un om a cărui minte a luat-o la sănătoasa.

— Mason?

Acesta începe din nou să murmure aceeași mantră.

— KJ, îndepărtează-te de el! îmi ordonă Brown pe un ton amenințător.

— Mason? încerc din nou, în speranța că își va reveni miraculos și mă va privi. Sunt eu, KJ! Uită-te la mine!

Enervată de faptul că nu primesc nimic altceva decât numele lui, data de naștere, gradul și numărul de identificare, îl pocnesc ușor peste obraz, ceea ce pare să dezlănțuie bestia din interiorul lui. Proastă mișcare.

Înainte să apuc să reacționez, sunt răsturnată pe spate și încălecată de un Alrick cu o expresie criminală. Își înfige la fel de brusc mâna în gâtul meu, apăsându-l cu podul palmei. Și nu, nu are în plan să mă sperie ca să mă îndepărtez de el, ci are în plan să mă omoare.

Terifiată, încerc în zadar să-l dau jos de pe mine, în timp ce gâfâi după aer. Mă lupt cu el, ceea ce nu credeam că o să fac vreodată. Mă lupt pentru viața mea, până când Brown acționează și îl smulge forțat de pe mine, eliberându-mă.

— Criminalule! Criminalule!

Zbieretele lui răsună cu ecou în încăperea și străbat până pe coridorul demisolului clădirii principale. Mă târâsc până la ușa, picioarele tremurându-mi de spaimă mult prea tare pentru a mă putea ridica.

Tot Brown e cel care mă prinde de mijloc și mă scoate din încăperea cu forța, deși Mason continuă să urle același cuvânt, la nesfârșit, din ce în ce mai tare. Paznicul trânteste ușa înainte ca acesta să părăsească la rândul lui încăperea și o încuie cu mâini tremurânde, bolborosind în bărbie niște injurii.

— La naiba! Trebuia să mă aștept la asta. Nu trebuia să te aduc aici.

Încă buimacă, mă las târâtă spre ieșire, negăsind puterea de a mă opune vreo clipă. Prin minte îmi circulă aceeași întrebare. Ce s-a întâmplat cu el? Ce s-a întâmplat cu el? Pentru că da, acela nu e Mason pe care îl cunosc și nici cel pe care l-am lăsat în urmă acum o lună și jumătate.

Când îmi regăsesc vocea, suntem deja pe coridorul principal.

— De ce e închis acolo? Ce s-a întâmplat cu el? De ce e acolo?

— O să-ți explic, dar nu acum.

Mă opresc, smulgându-mă pentru a doua oară din strânsoarea lui. Brown îmi trage o privire răutăcioasă, însă nu mă înduplecă. Cu încăpățănare și cu o sprânceană arcuită, îmi strâng brațele la piept și aștept explicația promisă. Totodată, încerc să-mi opresc tremurul mâinilor.

— Nu mai fac nici măcar un blestemat de pas până nu-mi spui ce naiba s-a întâmplat aici! spun categoric.

Acesta pufnește și își aruncă brațele în aer, dându-și și ochii peste cap.

— Deci?

— Ar fi trebuit să știi ce fel de înțelegere a făcut prietenul tău cu Monroe, drăguță, mă acuză. Până la urmă, au făcut-o din cauza ta.

— Ce vrei să spui?

— Ca tu să poți pleca, Alrick a fost de acord să stea închis la carceră până când Monroe avea să fie eliberat, mi-o trânteste pe un ton dojenitor. Doar că totul se pare a fi fost în zadar. Iată-te aici! Te scot pe ușă și intri pe fereastră.

Deloc mulțumită de tonul pe care îmi vorbește, mă trezesc lovindu-l peste braț cu toată puterea pe care o dețin, deși știu în sinea mea că e o mișcare proastă. Și, cu toate că Brown pare surprins și nervos din cauza asta, îl mai lovesc o dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

Continui să-l lovesc și el mă lasă. Ba chiar o încasează cu un zâmbet mic pe buze, în timp ce eu mă exteriorizez în mare fel, ca o sălbatică. Îl transform în sacul meu de box și el începe să arate de parcă nici nu-l deranjează asta.

— O să-l scoți de acolo! îi ordon obosită, fluturând un deget amenințător pe sub nasul lui. O să-l scoți de acolo chiar acum!

— Nu pot. Nu atâta timp cât reprezintă un pericol pentru toți, chiar și pentru tine. KJ, tipul ăla te-a strâns de gât!

— Nu-mi pasă. O să-l scoți de la carceră acum!

Când mă burzuluiesc din nou la el, profită de moment și mă agață de ambele brațe, dându-mi un brânci spre ieșire.

— Gata, drăguță, te-ai dezlănțuit destul! tună iritat. Înțeleg că nu-ți convine situația, dar așa stau lucrurile acum. Alrick o să iasă abia după ce Monroe părăsește instituția și o să fie dus la o clinică specializată. Obișnuiește-te cu ideea!

— Niciodată! tun la rândul meu. Alrick o să iasă de acolo, cu sau fără ajutorul tău. Iar Monroe... Monroe o să

mi-o plătească cu vârf și îndesat! O să-l omor cu propriile mele mâini! O să-l omor! Mă auzi?! O să-l omor!

— Calmează-te! mârâie. Nu astfel se fac lucrurile.

Ne oprim din mers chiar în dreptul ușii și Brown mă întoarce cu fața spre el.

— Dacă vrei ca Alrick să iasă de la carceră și abuzurile astea să se oprească... o să o facem în felul meu, spune încet, asigurând perimetrul în timp ce vorbește. Până atunci, te rog să stai cuminte. Monroe încă nu știe că te-ai întors și vreau să rămână așa pentru încă puțin timp.

— De ce? întreb printre dinți. Ce anume mă oprește să nu mă duc chiar acum la el și să-l omor?

— Crede-mă, nu vrei să faci asta!

— De ce? Ce mă oprește? insist.

Oftând, Brown mă prinde de cot și se apleacă spre urechea mea pentru a-mi șopti:

— Ai încredere în mine. Curând, toate astea se vor opri.

Brown mă strecoară în bibliotecă, după ce m-a întors din drum. Mă îndeamnă să mă așez pe un scaun, ceea ce și fac, deși sunt confuză și supărată.

N-am nici cea mai vagă idee ce naiba se petrece aici. Nu astfel am lăsat lucrurile. Am plecat cu gândul că Mason se va descurca de unul singur împotriva lui Monroe, însă am uitat să iau în calcul faptul că cel din urmă învârte lucrurile din J.R.S. Maui după bunul plac, inclusiv Consiliul. Nu e de mirare că iubitul meu a ajuns să fie închis într-o încăpăre cât o cutie de chibrituri și că acesta și-a pierdut ușor mințile.

— De ce m-ai adus aici? îl întreb pe Brown, ridicându-mi privirea spre el.

— Pentru că, dacă te duc în vechea ta cameră, Monroe va afla imediat că ești aici.

Se așază la rândul lui pe scaunul de pe partea cealaltă a mesei din lemn masiv. Biblioteca are același aer sobru și același miros de lemn putrezit și de praf.

Mă uit scurt la Brown. Emană siguranță de sine și seriozitate prin toți porii, ceea ce mă sperie puțin, dacă este să fiu sinceră. Până la urmă, habar nu am cine naiba e individul ăsta și ce vrea de la mine. Tot ce am înțeles din ce mi-a spus este că vrea să mă ajute în privința lui Monroe, însă nu pot avea încredere în el. De data asta, nu voi avea încredere în nimeni, în afară de mine însămi.

— Așa, și?

Îmi mijesc ochii, suspicios. De ce nu vrea ca Monroe să afle de revenirea mea, când ăsta e singurul lucru pe care îl vreau eu? Spre deosebire de el, eu vreau ca Monroe să știe că sunt aici și că am de gând să-i pun pielea în băț. Pentru asta m-am întors.

— Să spunem că tu ești elementul surpriză, spune sec. Uite, Monroe s-a culcat pe o ureche de când ai plecat și de când l-a închis pe Alrick. Acum trăiește cu impresia că e de neatins și vreau să trăiască în continuare cu aceeași impresie, până îmi dau seama care e următoarea mea mișcare.

— Adică, propui să mă ascund aici pentru o perioadă?

Brown încuviințează hotărât, smulgându-mi o reacție pe măsura iritării mele.

— Asta s-o crezi tu! N-am venit înapoi în J.R.S. Maui ca să mă ascund! Am venit să-i rup capul lui Monroe și, dacă se poate, al Emmei! Nu-mi pasă ce argumente aduci contra, căci asta nu o să se schimbe.

— Înțeleg că ăsta e motivul pentru care te-ai întors, însă nu e o mișcare inteligentă, mi-o retează prompt. Nu o să reușești niciodată să faci asta fără un plan.

— De ce nu? întreb frustrată.

— Pentru că, în momentul în care vor afla că ești aici, or să-și ia măsuri de siguranță. La Emma o să fie imposibil de ajuns. Am avut suficient timp să-mi dau seama că nu e nimic altceva decât o fricoasă și o să-și ia gârzi din cauza ta.

Flutur dintr-o mână, deloc impresionată. N-are decât să-și ia bodyguarzi. O să ajung la ea într-un fel sau altul, sunt sigură de asta. Deși n-am niciun plan pus la punct, am încredere în propriile forțe și instincte.

— În plus, Monroe o să intre în ofensivă de îndată ce va afla că te-ai întors, mârâie. Îmi fac griji pentru siguranța ta.

Pufnesc stupefiată. S-a găsit cine să-și facă griji pentru siguranța mea. Un tip pe care abia dacă îl cunosc!

— Scuze, m-ai debusolat, mormăi. De când îți faci tu griji pentru mine?